

Emohr og Thora.

En ventlig Aften under Rosens Ly,
Sad Emohr ved sin elskte Thoras Side,
Alt slumred trygt i Skov i Mark og By,
Thi det var heved Midnats tause Tide.

Da hævede sig skyldfri Emohrs Bryst,
Hans Hjerter slog saa smt af hellig Varme.
Hans mørke Die blev saa klart og lyst,
Da han om Thora slugged sine Arme.

O Elskte! sagde han, paa dette Sted,
Hvor dine Barndomsaar i Fryd henfløde,
Her, hvor du svor mig Trostabs dyre Sed,
Her skal du snart min Grav med Roser pryde.

O Thora, blet han ved og hæved fro
Sit Die mod den stjernerstrøede Bue.
Der skal vi dog engang forenet bo,
Hift oppe hvor de klare Stjerner lue.

Da svæved Kjærlighedens Engel blid,
I lysende Gestalter om de Gode,
Der som et Nov for Dødsfald, Had og Nid,
Afsilte vandre maa paa Sorgens Klode.

O Thora snart jeg hen til Døden gaar,
Mit Blod skal snart din haarde Fader fryde,
Forladt og forrigsfuld igjen du staar,
Din Taare ene skal ved Riget flyde.

Nei elskte Emohr, raabte Thora nei!

V box 21:603

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30
mm
0
Ei ene skal du dø, din kjære Pige,
Jeg følge dig, skjont paa en farlig Veie,
Op til Alfaders lyse Himmerige.

O Engleffjønne da med Fryd jeg døer,
Befliguet sidste Time du mig være;
Da skal jeg jo iblandt Valhallas Møer
I Morgen favne dig, du Engleffjære,

Nu Timen slog, de Elskte stiftes ad.
Hun ileet hjem og han til mørke Fængsel.
Hvor Vægteren ved skumle Indgang sad
Og ventede' paa ham med urolig Rængsel.

Paa Himlens østre Bue Ratten veg,
Alt smiler frem den unge Morgenrøde,
Da Thoras grumme Fader stolt besteg,
Den Høi hvor Emohr skal som Offer bløde.

I Jomfruburet som en Brud,
Sad Thora mere skjøn end Morgenrøden.
Og sendte fromme Bønner op til Gud,
Om Taalmod, Styrke, Mod og Kraft i Døden.

Da saa hun Emohr rolig træde frem,
Hun saa det tunge Sværd hans Hoved ramme,
Tilgiv mig milde Gud, min Brøde glem,
Hun raabte høit og Borgen stod i Flamme.

Mod Himmelen den røde Bue steg,
Da Thoras Fader stod som ramt af Torden,
Som Marmorstøtten stod han kold og bleg,
Thi Thoras Aand var ikke mer paa Jorden.

I Myrtebund paa det elskte Sted,
Hvor Emohr hørte tidt sin Thora kvæde,
Der sænkede man til Ro dem begge ned,
Og plantede over Graven Roser spæde.

Hist hvor Sorgens Bile trænge frem
Hvor Dyden ikke skal for Dandskab segne,
Der vandrer Thora med sin elskte Ven,
I Ewighedens lyse blide Egne.

—o—
(Synes efter en bekjendt Valts-Takt.)

Saa er man jo endelig kommen paa Valen
Alt se hvilken Pragt her nu glimrer i Salen,
Her møder mig Blikket med leende Haan, For det jeg
er Bonde og stufes i Braa'n.

2. Her staar jeg god' Herrer og Damer tillige
Og skal paa min Ære dem rigtig befige, Thi fast
en Poet, er jeg stadt dertil, At følge Bestemmel-
sen gjerne jeg vil.

3. Som kakkende Skjærrer i blomstrende Heg-
ger, Her sidder de Damer omkring disse Vægger
Og viser Behagen med leende Min', Fast Skjøn-
heden alt er jo faret for hin.

4. De Herrerne staar lig'som opspændte Rjæp-
per, I Runddel paa Gulvet med hængende Lepper
Og Blikket forstaaer sig hver paa sin Skat, Hvor
det er behageligt, jevnligt og glat.

5. Men hvor det er livligt naar Musikken ly-
der, Man standser og byder, man standser og by-
der, Sjaletterne af og Handskerne frem, og siden
saa gaar det i fuldeste Rend.

6. Se bare nu paa hvor her lunger Patroner,
Med udstyrte Fruer som ægte Kalkuner, Just ikke
saa røde om Nebbet forstaa's Thi Blidhed er nu
paa Moden Gudnaas.

